

er begyndt ad privat Lei, nyder tilhørlig Fremgang, vil der til Finantsudvalget næste Aar komme et Spørgsmaal om en Bevilling af 250,000 Rbd. til et Forsøg paa at oprette en større Fisserislaade paa 12 Skibe med en Oversøer foruden særskilte Skibsførere med et Danpsskib, der holder Forbindelse vedlige mellem den udeliggende Havflaade og Land og for at bringe Udbyttet i Land til Uffætningsstedet. Det glæder mig altsaa, at vi her ville mødes. Jeg er overbevist om, at naar Andragendet bliver henvist til Finantsudvalget, vil det blive taget varmt i Havn af dette; thi jeg haaber, at den ærede Minister er enig med mig i, at en Genstilling er saa let at følge, naar blot Pengene følge med til at iværksætte den. Jeg skal være til Tjeneste, uagtet jeg helst vil søge at faae en Mand af ægte og mere velset Farve end mig til at overbringe Andragendet til Finantsudvalget. Det glæder mig, at der har været sig Tanker i den Retning, at vi bør søge at faae vort Havfiskeri i bedre Drift, end det for Tiden er; thi vi have slet intet, naar man skal sige Sandt. (Ordføreren: Jo, vi have!). Vi have Intet, som kan kaldes Havfiskeri i det Større i Sammenligning med, hvad der haves paa andre Steder. Vi lade Andre tage Fiskene fra os, de gaa vor Næse forbi. — Jeg skal slutte med en Bemærkning til det ærede Medlem for Veile Amts 3die Valgkreds (Th. Nielsen), som paastod, at de, der ikke hørte til noget Parti, i Reglen vare fanatiske Partigængere. Det glæder mig da, at det ærede Medlem for Veile Amts 3die Valgkreds hører til et Parti, thi ellers havde jeg frygtet for, at han selv var kommen ind under denne Benævnelse. Jeg tror i Øvrigt, at han vil fravige den strenge Gjennemsørelse af den nævnte Grundsaetning og indrømme, at man kan staa udenfor et vist Parti uden at være fanatisk Partigænger.

**Fenger:** Ovenpaa de store Spørgsmaal, der ere satte i Bevægelse af den ærede sidste Tale, frygter jeg næsten for at optræde i en saa besteden Sag som den, jeg vil tale om, nemlig det Forslag, der er stillet under Nr. 26; men jeg følger mig alligevel forpligtet til at sige nogle faa Ord derom, fordi jeg tror af den ærede Ordførers Motivering at kunne skjønne, at der er nogle enkelte Punkter i Sagen, som have megen Betydning for dens Afgjørelse, men som ikke have staaet fuldkommen klart for det ærede Udvalg. Forslaget angaar Forstanderen for Beslagsmedien ved Landbohøjskolen. Den ærede Ordfører gjorde den Bemærkning, at det ledende Motiv ved Mindretallets Forslag var det, at man ikke maatte gaa tværtimod Lønningsloven. Jeg maa hertil bemærke, at jeg fuldkommen samstemmer i dette Mindretallets Motiv; men hvad jeg vil tillade mig at gjøre gjældende, er, at her ikke er Tale om at gaa imod Lønningsloven — tværtimod for den Embedsmand, hvormod her er Spørgs-

Maal, er Lønningen aldrig bleven bestemt ved nogen Lønningslov, men udelukkende ved Finantsloven. Da han blev ansat i 1863, blev der givet ham en ministeriel Udnævnelse. Han er ikke pensionsberettiget; han fik sin Udnævnelse af Indenrigsministeren med Rigsdagens Samtykke, og denne Udnævnelse gif ud paa, at han skulde have en Løn af 800 Rbd., som efter 5 Aar skulde stige til 1,000 Rbd. og efter andre 5 Aar til 1,200 Rbd. Det er altsaa dette Tilfagn, der med Rigsdagens Samtykke i Genhold til Finantsloven er givet ham af Indenrigsministeriet, da han blev antagen. Da han havde tjent de første 5 Aar, blev det foreslaaet at give ham de 200 Rbd., der vare ham tilfagte, og de bleve ham tilfagte. Det blev foreslaaet paa Finantsloven, og der blev aldeles ikke gjort nogen. Indsigelse derimod fra Finantsudvalgets eller Thingets Side. Nu kommer den sidste Del af Tilfagnet, da han skulde stige til 1,200 Rbd., som det er lovet ham, og det er dette, hvorved Mindretallet har Betænkelighed. Der er ganske vist kommet en Lønningslov, nemlig af 1ste April 1871; men i denne Lønningslov er denne Embedsmands Løge ikke bestemt, han er aldeles ikke optagen blandt dem, hvis Lønninger bestemmes i Lønningsloven. Det eneste Punkt i Lønningsloven, der kan siges at berøre ham, er det, der fastsætter, at der til Do-center ved Landbohøjskolen skal kunne udredes en samlet Sum af 5,000 Rbd. Denne Bestemmelse i Lønningsloven er bleven fortolket saaledes ved de paafølgende Finantslove, at Ingen skulde miste Noget af det, som han havde, saa at altsaa den Sum, som nu udredes, først efterhaanden skulde kunne gaa ned til de 5,000 Rbd. Den Mand, hvormod her er Tale, har altsaa en Bestemmelse for sig, der meget nærmer sig til at ligne en kontraktmæssig Bestemmelse. Den er ingenlunde hævet eller svækket ved den Lønningslov, der er kommen imellem. Jeg skjønner derfor ikke rettere, end at man maa sige, at det vilde være stridende imod Alt, hvad vi ellers gjøre, dersom vi vilde negte Regeringen Midler til at opfylde det Tilfagn, som med fuld Fyde og med Rigsdagens Samtykke er givet denne Mand, og i Tillid til hvilket han nu har arbejdet i 10 Aar. Dette tror jeg virkelig ikke vilde være rigtigt, og jeg kan tilføje, at det har gleet mig særdeles meget af den ærede Ordfører at høre, at Mindretallet i Udvalget heller ikke lægger stor Vægt paa dette Forslag. Det vilde efter min fulde Overbevisning være uheldigt, om det skulde blive vedtaget. Jeg skal endnu, da det mulig kunde interessere Thingets Medlemmer at vide Noget om, hvad denne Mand's Gjerning egentlig er, tillade mig at tilføje, at det er en Mand, hvis Gjerning jeg er vis paa, at mange Medlemmer her i Thinget ville sætte Pris paa, naar de erfare, at han ikke alene har sin Hovedvirkning derved, at han forestaar Beslagsmedien paa Landbohøjskolen og underviser, baade Dyrlæ-